

Canada deel 16

We hebben nog steeds de huurauto. Met Remco en Mady bespreken wij waar we naar toe zullen gaan. Uit een rieten mand worden folders gediept. In de loop der tijd hebben hun gasten die bij hun achter gelaten van hun reizen door Canada. The Rocky Mountains zijn al eerder 'afgeschoten'.

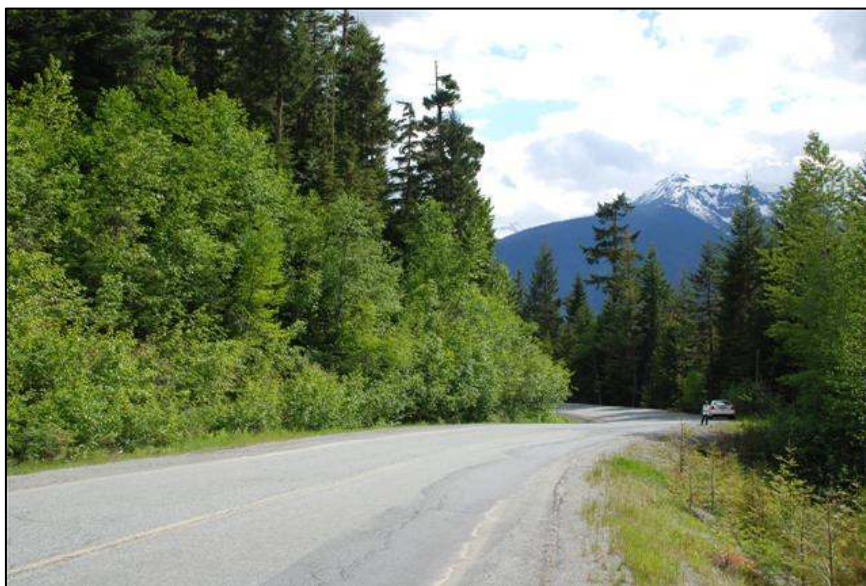
Voor ons is het qua tijd net een brug te ver en behalve dat ziet het bezorgde stel ons geen bergen beklimmen hahaha. Een goed alternatief om toch iets dergelijks te zien is Whistler Village in de Rockies.

In 2010 zullen daar de Olympische Winterspelen worden gehouden en de weg daar naartoe is schitterend.

Mady bespreekt opnieuw ons hotel.

Weer bepakt en gezakt vertrekken we, uitgerust met de TomTom die Remco van te voren voor ons heeft geprogrammeerd. We krijgen opnieuw een uitgebreid lunchpakket mee. Stel je voor dat we omkomen van honger en dorst:<))

De route op de heenweg gaat via de plaatsen Hope, Lillooet, Pemberton, waarbij we Hot Springs Harrison zullen passeren, Sasquatch Provincial Park, de ketens

van het hooggebergte Stein Mountain (2774 m) en Mount Brew (2286 m). Tot Lytton rijden we op de Principal Highway om daarna af te buigen via de Secondary Highway naar Mount Currie.

De omgeving is schilderachtig. De weg slingert

bergopwaarts en -afwaarts en voor onze ogen ontvouwt zich een prachtig landschap:

snelstromende rivieren, steile bergwanden, meren, bergen die deels bedekt zijn met eeuwige sneeuw. Een klein treintraject slingert zich door het gebergte.

Om jullie een indruk te geven, in deze aflevering wat extra foto's.

Door TomTom misleid – rechtdoor aanhouden - missen we de afslag naar Hot Springs Harrison. Ik vind dat heel erg jammer, maar misschien kunnen we die

alsnog aandoen met een tripje met Mady. Op de kaart bekeken zijn de Springs niet zo ver van Mission vandaan, maar we hebben ons al meermalen vergist in de afstanden.

We passeren een vreemd uitziend gebouw, waar we toch even stoppen. Het blijkt een verlaten benzinepompstation te zijn.

In een leuke uitspanning drinken we koffie en nemen opnieuw

gebak. De zaak hangt vol met zwarte T-shirts met Indianen afbeeldingen. Ik word min of meer gebiologeerd door een speelgoedtreintje met open wagonnetjes met daarop de typische vrachtwagens, gemaakt van cederhout. Het is zo kunstig gemaakt, maar ja.....ik heb alleen maar kleindochters!

Vanaf deze plek hebben we een grandioos uitzicht op de Fraser Valley en de bergen verderop.

Bij een Indianendorp bezoeken we de plaatselijke markt. Op een pleintje staan wat stalletjes waar ook huisvuil wordt aangeboden. Het is daar niet druk en wij beiden vallen op als toeristen. Toch bekijk ik de prachtig gekleurde sjaals, de warme capes (die ik node mis in Canada), maar ook hier weten ze van wanten wat betreft de prijzen.

Bij een afslag rijden we op een bospad naar een rivier toe die we tijdens de rit al hebben opgemerkt.

Men kan hier gaan picknicken, want met een grote vrachtwagenband is aangegeven dat daar een kampvuurtje mag worden aangestoken. Sprokkelhout verzamelen mag ook staat op een bord, alleen niet verder gaan dan tot een bepaald gedeelte van het bos. Ik waag me daaraan maar niet vanwege de loslopende beren. Wel trek ik opnieuw mijn schoenen uit en stap in het water. Binnen een paar tellen voel ik hoe snel mijn voeten gevoelloos worden door het ijskoude water. Ik roep naar Peter dat hij heel snel

een foto kan maken. Hij wil de foto's altijd op zijn best hebben, neemt daarvoor de tijd, maar deze keer ff niet.

Gelukkig heb ik altijd een handdoek bij de hand en door mijn voeten te pldjit krijg ik het gevoel weer terug.

Onderweg zien we verschillende schitterende watervallen. De ene is nog mooier dan de andere. Ook de bergen met eeuwige sneeuw komen dichterbij.

We luisteren niet goed naar TomTom

en we slaan een verkeerde weg in. We rijden maar een kort stukje en keren weer. Inmiddels is het tijd voor de lunch. Op de achterbak van de auto improviseer ik de lunch die we van Mady hebben meegekregen. Peter strekt zijn benen en loopt wat heen en weer. We hebben inmiddels al een heel stuk gereden.

Met spijt denk ik aan de

visserstoeltjes in de garage van Mady die we makkelijk hebben kunnen meenemen. Maar ach, zo staande de lunch gebruiken heeft ook wel weer wat en ik ben op dat punt heel makkelijk na afloop.

Ik ga languit op de grond liggen.

Heeeeerlijk!

Wat wil ik nog meer? De zon schijnt erop los, de omgeving is prachtig en wij beidjes genieten van de prachtige natuur die BC ons te bieden heeft.

Een bewoner aan de overkant van de straat komt schielijk zijn woning uit en verdwijnt dan weer. Zijn optrekje is de moeite waard om gefotografeerd te worden.

Laat in de middag bereiken we Whistler. Tom-Tom navigeert voortreffelijk en we rijden een ondergrondse garage in van het motel/hotel die Mady heeft geboekt. In de garage zijn we selfsupporting met die ene koffer, maar ik zie het personeel hulpvaardig stapels koffers laden op een hoge kar.

Na enig zoeken vinden we onze hotelkamer. De nummering ervan is onduidelijk. We hebben een schitterende kamer op de begane grond, weer met alles erop en eraan, twee Queens bedden met daarop grote plaids schuin over het bed gedrapeerd. Ik zet eerst koffie en sla daarna de plaid om me heen om lekker op het terras te zitten. De vrij ruime kamer

heeft ook nog een zitje met een design lamp. Het maakt het geheel erg huiselijk. De badkamer is een en al luxe. Meestal gebruik ik mijn meegenomen toiletpullen en laat de badkamerspullen voor wat ze zijn. Maar deze zijn van gerenommeerde merken.

Er is iets verderop een verwarmd zwembad. Er wordt druk gebruik van gemaakt. Stom-stom, ik heb geen badpak bij me en ik moet lijdzaam toezien hoe in een apart gedeelte ik me kan laten bubbelen. Het is moeilijk hiervan een foto te maken met de damp die boven het zwembad stijgt. De volgende ochtend ziet Peter toch kans een kiekje te nemen van het

verlaten zwembad.

Ons hotel ligt in het centrum van Whistler die overigens autovrij is. We maken een wandeling door het centrum. Mooie uitnodigende winkels met uitsluitend dure merkartikelen, restaurants met terrassen, een massagesalon annex schoonheidssalon en voetreflex behandeling. Ik zie een paar mooie bontlaarzen die voor maar \$ 1000,00 te koop is. Wat een koopje!:<)) Later vertelt Mady dat de gasten in Whistler worden aangevlogen per helikopter of vervoerd worden per limousine.

Die avond eten we in The KEG, maar het voortreffelijke eten is niet aan mij besteed. Ik ben gewoon te moe.....

Die nacht word ik met regelmaat gestoord door uitbundige tieners die aan het feestvieren zijn in de kamer naast de onze. We moeten ons reppen wat het ontbijt betreft. Men krijgt de gelegenheid te ontbijten tussen 7.00 en 9.00 uur. Het is een zootje. In de lounge is een klein hoekje gereserveerd en welgeteld zijn

er drie eettafeltjes. Die zijn natuurlijk al bezet en de meesten zitten met een afgeladen bord op schoot rond het haardvuur. We zijn aan de late kant en het meeste ontbijt is gewoon al op! Na enig gezoek kunnen we nog net iets van een ontbijt bij elkaar scharrelen. Dan de kleding van de gasten. Niet te filmen. De meesten zijn in pyjama of

gekleed in tot op de grond slepende te grote broeken, ongewassen zo op het oog en verder zijn (Europese?) tafelmanieren ver te zoeken.

Wij hebben niet echt haast om te vertrekken. Wanneer we eindelijk in de auto stappen en ietsje buiten het centrum nog wat foto's willen maken, zien we bussen klaar staan waar sportievelingen instappen voor een fikse wandeling naar de top van de berg.

Bij Brandywine Falls maken we een stop voor een wandeling door het prachtige park. Op een bord staat te lezen dat er naast beren ook bijzondere kikkers zijn en ik ben geïnteresseerd. Helaas heb ik er geen kunnen ontdekken. We lopen wat af en we bezoeken nog een andere waterval en weer een park.

Even later slaan we weer af van de route en bekijken een klein vliegveld. Voor, in onze ogen, weinig geld kan je een rondvlucht boeken om de omgeving van bovenaf te zien. De terugweg naar Mission is net iets anders maar even boeiend dan de heenweg.

Al met al hebben we een kleine 1000 km afgelegd met dat uitje. De meterstand van onze huurauto geeft aan dat we toch nog 3500 km in totaal hebben afgelegd in BC.

Terug in de schoot van de familie omringen The Kids ons met hun verhalen op school en de komende activiteiten die ons nog te wachten staan. We hebben nog krap één week te gaan voordat we naar Nederland zullen terugkeren en elke dag wordt benut om ons te vermaken.

Wordt vervolgd,
Mila